
02

Februar 2012
www.dbi.edu



DBI-POSTEN



KØNSROLLER I OPBRUD

Af Ellen Esmarch Pedersen, samtaleterapeut og foredragsholder

s.08

REFLEKSIONER I POWERKVINDERNES ÅRTI

Af rektor Børge Haahr Andersen

s.10



→ | Ordet spiritualitet er blevet populært – men hvilket indhold, der lægges i det, er helt afgørende, mener sognepræst Uffe Kronborg. DBI afholder en temadag 3. marts netop om dette emne.

INTERVIEW OM SPIRITUALITET

Af Uffe Kronborg, sognepræst ved Ansgars Kirken, Aalborg

Hvorfor er ordet spiritualitet blevet så populært?

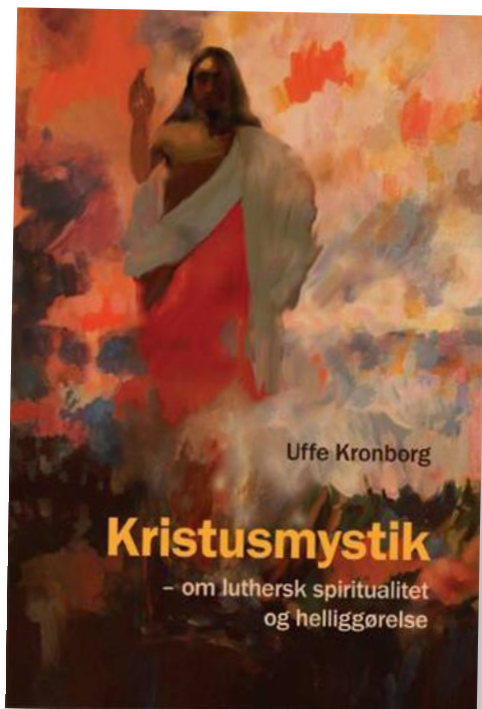
Mange længes efter en åndelig dimension. Materialismen har spillet fallit, og inderlighed og fordybelse er igen kommet på dagsordenen. Samtidig er ordet fromhed ikke ligefrem "in". For mange signalerer det noget gammeldags og stift. I stedet bliver begrebet spirituel noget nyt og attraktivt. Jeg bruger selv ordet meget, men det afgørende er selvfølgelig hvilket åndeligt indhold, vi lægger i det.

Meget af det, der er forbundet med spiritualitet, er ikke just vokset frem i en luthersk sammenhæng. Kan vi fastholde vores lutherske tilgang og samtidig lære noget af den nye strømning?

Ja, jeg synes absolut ikke, vi har grund til berøringsangst. Vi har i vores lutherske fromhedstradition megen sund spiritualitet, som vi med stolthed kan praktisere og formidle videre. Samtidig kan andre kirkesamfund og strømninger være med til at pege på vores blinde vinkler. Jeg mener, at vi kan blive endnu bedre til at tale sandt både om Gud, om livet og om alle slags følelser.

Er der sider ved spiritualitetsbølgen, som vi må advare imod?

Også her gælder det, at ikke alt nyt er godt nyt. Dels er der en slags "feel good" spiritualitet, hvor vi bliver redt med hårene og alle behov og følelser ønskes velkomne og udleveres. Dels findes i megen af den katolske inspiration en slags hierarkisk forståelse, hvor kristenlivet skal bevæge sig opad i trin, og hvor den evangeliske frihed kan risikere at gå tabt i kravet om overgivelse og inderlighed.



Uffe Kronborg har skrevet bogen *Kristusmystik* – om luthersk spiritualitet og helliggørelse.

Du har selv skrevet en bog om Kristusmystik. Hvorfor?

Bogens tema udsprang af mit speciale om Luthers forståelse af sammenhængen mellem retfærdiggørelse og helliggørelse. Nøglen hos Luther er betydningen af, at Kristus bor ved troen i vores hjerter. For mig er denne forening med Kristus – Kristusmystikken – blevet en hertesag! Dette, at jeg er i Kristus og han er i mig rummer en kolossal dybde og dynamik på alle områder af kristenlivet. En sund luthersk spiritualitet er netop at lade følelser og erfaringer gå hånd i hånd med teologisk erkendelse og refleksion. Det har jeg prøvet at udfolde i bogen.

KIRKE I ET EFTER-KRISTENT SAMFUND

→ | I samarbejde med en række kirker og organisationer indbyder Dansk Bibel-Institut torsdag den 1. marts til forelæsninger om at være kirke i et samfund, der tidligere har været kristent, men som ikke længere er det.

Af Jens Bruun Kofoed, lektor i Gammel Testamente, Ph.D.

Stefan Paas, professor i missiologi på Center for Evangelikal og Reformatorisk Teologi ved Vrije Universiteit i Amsterdam, vil torsdag eftermiddag den 1. marts kl. 15 holde to forelæsninger. Samme aften vil to danske missiologer give respons på foredragene som optakt til en plenumdrøftelse af den udfordring kirken i Danmark aktuelt står i.

Provokerende kritisk

En af de spændende ting ved Stefan Paas er, at han har arbejdet både praktisk og teoretisk med kirkeplantning. Han har selv været med til at plante to nye kirker i Holland, og har på det teoretiske plan gjort sig bemærket ved at være provokerende kritisk over for tendensen i kirkevækstbevægelserne til at fokusere på numerisk vækst. I stedet peger Paas på, at løsningen på kirkens numeriske tilbagegang ikke nødvendigvis er at plante flere kirker, men at udvikle nye måder at være kirke på. Vi skal ikke forvente, at denne fornyelse sker på baggrund af mere formaliserede tiltag fra centrum, men som følge af græsrodsinitiativer i periferien.

Forståelige og troværdige

Som indspil til diskussionen om, hvordan sådanne nye måder skal se ud, peger Paas på behovet for at skabe kirker, som er forståelige og troværdige. Altså, at kirken har brug for i højere grad at gøre evangeliet forståeligt og at vise hvilke konsekvenser, det får i menneskers liv.

Arrangementet er gratis, men deltagere må selv betale for aftensmad. Der vil være mulighed for at deltage i fællesspisning på en nærliggende restaurant.



Stefan Paas gæster DBI den 1. marts, hvor han holder forelæsninger om at være kirke i et efterkristent samfund.

Program

15.00-16.00

Stefan Paas, "Christian Mission in a Post-Christian Society"

16.15-17.15

Stefan Paas, "Church Planting and/or Church Renewal in Europe"

Aftensmad

19.00-21.00

Respons og samtale

økonomi | Vi er rørt og taknemmelige over vore givers trofasthed og gavmildhed.

6 MILLIONER KRONER FRA 1.700 GIVERE

Af rektor Børge Haahr Andersen

Det økonomiske resultat i 2011 giver store udfordringer i 2012, men lige nu er tiden inde til at takke Gud og vores givere.

I 2011 modtog vi knap 6 millioner kr. i gaver fra cirka 1.700 givere. I et år med økonomisk krise, og hvor beslægtede kristne organisationer også havde behov for et ekstra økonomisk løft, er vi Gud og vores givere uendeligt taknemmelige for denne trofaste gavmildhed og offervilje. Det giver et gennemsnit på godt 3.500 kr. pr. giver. Nogle har givet lidt mindre, andre meget mere, men takket være et fælles løft fra mange mennesker i hele landet, har vi klaret endnu et år.

Vi undgår ikke underskud

Årets gaveindtægter er 400.000 kr. under, hvad det blev i 2010, men på grund af ekstraordinære besparelser og udskydelse af en række udgifter

ender vi formodentlig på et underskud på ca. 200-250.000 kr. Det præcise tal regner vi med at have i midten af februar, når revisoren har gennemgået regnskabet.

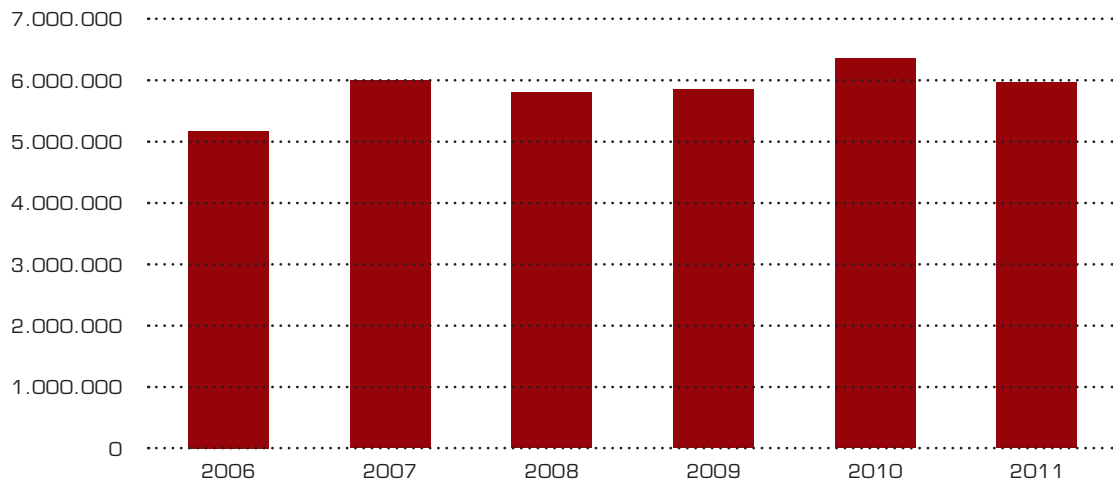
Underskuddet betyder, at vores i forvejen skrøbelige egenkapital belastes, og det bliver en stor udfordring at få indtægter og udgifter til at hænge sammen i 2012.

Som Himlens fugle

På Dansk Bibel-Institut lever vi som Himlens fugle. Vi har ikke det forråd af egenkapital, man normalt har i en virksomhed, der skal udbetale løn til 20 ansatte. Det gør os sårbare, men samtidig meget afhængige af Guds og vore venners gavmildhed. Lige nu er det tid til at takke. I morgen må vi atter bede: Giv os i dag vort daglige brød.

Med taknemmelig hilsen fra bestyrelse og medarbejdere

Gaver til DBI, 2006-2011



DERFOR ELSKER JEG JESUS

→ | Kærlighedens apostel siger: "Vi elsker, fordi han elskede os først" i 1. Joh 4,19.

Peter Olsen, cand.theol. Ph.d., lærer i systematisk teologi

Det kunne forstås om vores kærlighed til Gud. Men den kærlighed, som Johannes opfordrer til, er snarere en kærlighed til de andre troende: "Mine kære, når Gud har elsket os således, skylder vi også at elske hinanden" (4,11). Selv om Johannes skriver mest om vores kærlighed til hinanden, så nævner han dog også vores kærlighed til Gud. Han forudsætter simpelthen, "at vi elsker Gud" (5,2). På den baggrund tilføjer han: "Den, der elsker Gud, skal også elske sin broder" (4,21). Kærligheden til de andre tjener som et tegn på, at man virkelig elsker Gud. Hvis ikke man elsker sin bror, som man har set, kan man heller ikke elske Gud, som man ikke har set, siger Johannes (4,20).

Født af Gud

Baggrunden for vores indbyrdes kærlighed er, at Gud er vores Far, og at vi derfor er hinandens familie. Vi er født ind i denne familiære kærlighed. Når vi tror på Jesus, er vi født af Gud. Dermed er Guds øvrige børn blevet vore søskende. Johannes fortsætter: "Enhver, som elsker den, der har født ham, elsker også den, der er født af ham" (5,1). Når vi kommer til tro på Jesus, føder Gud os som sine børn. Han føder både troen og sin egen kærlighed i os. Det er en kærlighed til vores Far og til vore brødre og søstre.

Guds kærlighed

Bibelen taler om Guds kærlighed på flere måder:

- Den indbyrdes kærlighed mellem Faderen, Sønnen og Ånden (Joh 3,35; 14,31),
- Guds omsorg for hele sit skaberværk (Matt 5,45; 6,26),
- Hans almindelige frelsesvilje (Joh 3,16) og
- Guds særlige kærlighed til de troende (Joh 16,27).

Dem må vi ikke blande sammen. Det er mødet



FOTO: DBI

'Ja, jeg elsker Jesus, fordi han gik i døden for mine synder', skriver Peter Olsen.

med Guds frelsende kærlighed, der føder både troen og kærligheden i os. Guds frelsende kærlighed er den, at Jesus døde for vore synder. "Deri består kærligheden: ikke i at vi har elsket Gud, men i at han har elsket os og sendt sin søn som et sonoffer for vore synder" (4,10). Når vi hører om *denne* kærlighed, skaber den vores kærlighed både til Gud og til vore søskende.

Jeg er kommet til tro på denne kærlighed. Den har skabt en stor taknemlighed i mig. Ja, jeg elsker Jesus, fordi Han gik i døden for mine synder. Han besejrede døden og Djævelen for mig. Og Han åbnede himlen, så jeg kan se derind og glæde mig over den fremtid, som Han har vundet til mig.

ÉN UDDANNELSE – TRE GEVINSTER

→ | I slutningen af august 2001 trådte jeg for første gang ind i DBIs kaffestue. Jeg var klar til studiestart på DBIs bacheloruddannelse.

Af Elisabeth Jacobsen, studiekoordinator på DBI

Med mig havde jeg nogle lidt diffuse forventninger om teologisk og missional fordybelse. Et årti senere er de dengang uklare forventninger blevet til tre gevinster.

Hjerne og hjerte

Studieårene på DBI gav mig teologisk viden til både hjerne og hjerte. Jeg må erkende, at meget af det, jeg lærte, har forputtet sig i hjernen, da jeg ikke efterfølgende har haft et arbejde, hvor mine teologiske redskaber er blevet brugt. Alligevel har det ikke været forgæves at læse teologi, for det har givet mig en referenceramme indenfor hvilken jeg erfarer, at Gud kærligt bearbejder de livgivende ord fra min hjerne ned i mit hjerte. Jeg har nu resten af mit liv til ved Helligåndens hjælp af få mere af Bibelen integreret i mit hjerte og ud i mine hænder til glæde for andre.

Cand.mag. i afrikastudier

Efter tre års studie blev jeg bachelor i teologi. Med et internationalt, gyldigt eksamensbevis fik jeg en direkte adgangsbillet til mit drømmestudie på Center for Afrikastudiers to-årige kandidatstudie på Københavns Universitet (KU). Efter et par års studie blev jeg færdig som cand.mag. i afrikastudier. Dermed havde jeg i mine studieår på henholdsvis DBI og KU fået kombineret noget af det, som interesserede mig, nemlig teologi, mission og en tværfaglig tilgang til kulturelle, politiske og samfundsmæssige problemstillinger i Afrika.

Back to DBI

Den tredje og sidste gevinst var uventet. I august 2010 trådte jeg atter ind i DBIs kaffestue, men denne gang som ansat, idet jeg havde fået stillingen som studiekoordinator. For selvom jeg var ny i stillingen, kendte jeg allerede kulturen og



FOTO: DBI

DBI har givet Elisabeth Jacobsen 3 gevinster.

stemningen på DBI og mange af mine tidligere undervisere var nu blevet kollegaer. Når jeg i dag vejleder studerende og arbejder med studieadministration, er det en fordel, at jeg kender til teologien, studielivet og det akademiske miljø på både DBI og KU.

Disse gevinster giver mig frimodighed til at opfordre DBIs studenter og venner til at bruge tid både på bibelsk fordybelse og på at møde andre mennesker. Må DBI være en gevinst for os alle, idet vi omsætter teologien til hverdagsliv, håb og Gudsglæde.

→ | Men når jeg ikke ville være præst, hvad kunne man så bruge sådan en uddannelse til?

DRØMTE OM AT LÆSE TEOLOGI

Af Lisbeth Dam, studerende på DBI

Under mit ophold på discipelskolen i Tiberias drømte jeg om at læse teologi, men når jeg vendte tilbage til virkeligheden, vidste jeg godt, at teologi ikke var en mulighed, men en drøm, som aldrig ville blive til noget. Så jeg gemte den væk, indtil jeg helt havde glemt den. Der skulle en mindre åbenbaring til, før jeg halvandet år senere opdagede den igen.

Gøre en forskel

Før jeg tog til Israel, ville jeg læse jura. Siden folkeskolen havde jeg fulgt med på tv i en advokatserie, som havde efterladt et ønske hos mig om at blive til noget større. Da jeg kom tilbage fra Tiberias, havde jeg glemt alt om drømmen om teologi. Men efter en rejse til Venezuela, hvor jeg tog ned på et børnehjem for at 'gøre en forskel', fandt jeg ud af, at jeg ikke ville bruge mit liv på jakkesæt og kolde paragrafer, men jeg ville møde mennesker! Jeg vidste, at jeg måtte spørge Gud om vejledning.

Aldrig for sent

Men Gud skrev ikke på væggen, og af mangel på bedre sendte jeg en ansøgning til jura. To dage efter fik jeg en mail fra en veninde. Hun mindede mig om, at vi havde talt sammen om DBI og spurgte, om jeg ikke skulle søge ind? Jeg huskede ikke samtalen, men hvis Gud prøvede at sige mig noget, var han for sent på den. Jeg har siden lært, at Gud aldrig kommer for sent, men han typisk ikke er i god tid. I et halvt år bildte jeg mig selv ind, at jeg var i tvivl om min fremtid – om jeg skulle læse jura eller teologi. Jeg tog det sikre valg – at læse jura, men allerede efter en uge på studiet, stødte jeg hovedklud ind i min drøm om teologi.

Under en gudstjeneste passerede mit liv revy for mit indre. Jeg indså, at når jeg havde bedt



Lisbeth Dam har lært, at Gud aldrig kommer for sent!

Gud vise mig, hvad jeg skulle vælge, så havde jeg altid tænkt, at Gud ikke kunne gøre noget, for jeg havde allerede valgt jura. Efter den dag forstod jeg, at fire år af mit liv skulle foregå i en lille baggård bagved Kultorvet – at den drøm jeg havde gemt væk skulle blive til virkelighed. Der er allerede gået halvandet år, og når jeg bliver stillet spørgsmålet om, hvad jeg skal efter DBI, besvarer jeg med en ny drøm: 'Når jeg er færdig på DBI, vil jeg læse mellemøststudier og derefter lave fred i Israel' – hvorfor have små drømme?

KØNSROLLER I OPBRUD

→ | Mon ikke kønsroller til alle tider har været i opbrud eller forandring? Måske går det bare lidt hurtigere for tiden, hvor både medier i al almindelighed og de sociale medier i særdeleshed sørger for, at intet går upåagtet hen.



ILLUSTRATION: CHR. RAHBEK OLSEN

Af Ellen Esmarch Pedersen, samtaleterapeut og foredragsholder

Ser vi på nogle tendenser over de sidste 150 år, er et vigtigt pejlmærke forståelsen af kernefamiliens udvikling fra at være en storfamilie til at være en forholdsvis isoleret enhed. Et andet pejlmærke er, at samme familie tidligere fungerede som et arbejdsfællesskab med gensidig afhængighed til at være en familie, hvis sammenhold først og fremmest bygger på følelser. Et tredje

er specielt kvinders kamp for ligestilling, ligeløn for lige arbejde og deraf følgende lige muligheder for uddannelse. Et fjerde er skiftende idealbilleder af, hvad der er typisk mandligt og typisk kvindeligt.

Indbygget i alle disse forandringer ligger både muligheder og udfordringer. Gevinsten ved kampen for ligestilling er fx accepten af ligestilling mellem kønnene. Ulempen er derimod en til tider udviskning af kønsforskellene. Muligheden ved familiemønstrenes forandring er en mere ligelig

arbejdsdeling i hjemmene. En ulempe er en langt mere følsom familie, hvor der trækkes langt større vekslers på følelser end tidligere, og faren for skilsmisse er derfor også blevet større.

Skabt som mand og kvinde

Hvad har Bibelen så at sige om kønsroller? På det overordnede plan har den en del at sige – på det lavpraktiske plan siger den til gengæld ikke så meget. Og godt det samme, for Bibelen har noget tidsafhængigt at sige til os. Den kan derfor være en stemme og en rettesnor til alle tider og ind i forskellige samfundsstrukturer.

Mand og kvinde - forskellighed

Vi er fælles om at være mennesker, men forskellige ved at være mænd og kvinder. Forskelligheden er grundlæggende i skaberordningen. Den kan give sig forskellige udtryk til forskellige tider, men det er vigtigt at opretholde den og ikke forsøge at udviske den, som det fx var tendensen i 70'ernes kvindekamp.

Ligeværd

Bibelen taler om, at det ikke kommer an på at være mand eller kvinde. Værdien er den samme, også selv om Bibelen anviser delvist forskellige funktioner i hjem og menighed. I Efeserbrevet står der fx, at vi *gensidigt* skal underordne os hinanden. Det er et vigtigt udtryk for ligeværd og for den respekt, vi skal have for hinanden.

Gensidig afhængighed

Gud skabte Eva som en *hjælper*, der *svarede* til Adam. Hermed understreges ligeværdet igen, men der tilføjes også en ny dimension. Eva som *hjælper* for Adam understreger menneskenes gensidige afhængighed. Hvert menneske er et selvstændigt individ, men det er samtidig afhængigt af andre. Både i ægteskabet og i samfundet er mænd og kvinder afhængige af hinanden, fordi de kun sammen er en hel spejling af

gudsbilledligheden. Det betyder, at mænds og kvinders forskellige bidrag er vigtige på alle niveauer, de komplementerer hinanden og kan derfor ikke undværes.

På de fleste områder handler det ikke så meget om en bestemt arbejdsdeling, men snarere om måden, man agerer som mand eller kvinde.

Syndefaldets udfordring

Ved syndefaldet blev vi bl.a. ramt på vores køn. I 1 Mos 3, 16 står der, at kvinden skal begære sin mand, og at han skal herske over hende. Jeg forstår dette udsagn som en forudsigelse af, hvad der bliver konsekvensen af syndefaldet og dermed fristelsen for henholdsvis manden og kvinden. Kvindens fristelse bliver at begære det mandlige – eller at forsøge at blive som en mand. Mandens fristelse bliver at ville herske i stedet for at lede.

Dominerende kvinder og utydelige mænd

For et par år siden læste jeg en avisartikel med overskriften: *En rigtig mand tør sige 'Klap i, moster'*. Når provokationen har lagt sig, er det nok en tanke værd.

Mange parforhold og familier lider under, at kvinder til tider er for dominerende og mænd for utydelige. Hvis kvinder får lov til at råbe, herske og regere og mænd som reaktion trækker sig ind i sig selv eller flygter ind i fritidsinteresser, fjernsyn, overarbejde eller i værste fald andre kvinder, er det ødelæggende for den gensidige respekt og for selvrespekten. Og begge parter glemmer at være henholdsvis kvinde og mand i forholdet og se hinanden som sådan.

Hvis ligeværd, forskellighed og gensidig afhængighed får lov at få indflydelse på familielivet og andre steder, kan vi bringe kønnene i spil på en konstruktiv og givende måde, og så kan det faktisk blive anledning til fornyet respekt at møde et maskulint og udfarende udsagn som 'klap i moster', fordi det er udtryk for en tydelig mand, der tager sin mandighed alvorligt.

REFLEKSIONER I POWER-KVINDERNES ÅRTI

→ | I flere og flere parforhold er det kvinden, der er hovedforsørger. Mændene ser lamslåede og undrende til.

Af rektor Børge Haahr Andersen

I min barndom var min mors domæne hjemmet og min fars stalden og marken, sådan som det havde været skik i landbrugskulturen i generationer. Men inden for de sidste fem årtier er denne kultur brudt sammen, og begge køn er blevet udearbejdende. I overgangsfasen var der i de kristne miljøer en del røster, som betonede, at en kristen mor ikke måtte forsømme hjem og børn til fordel for arbejdsliv og karriere. Jeg husker ikke, at der dengang blev advaret mod fraværende fædre, som forsømte kone og børn. Det kom senere med års forsinkelse i de kristne miljøer.

Det sidste årti har været præget af en hastigt voksende gruppe af veluddannede kvinder. I uddannelsessektoren, i erhvervslivet og i kultur- og mediebildet stormer kvinderne frem. På en række videregående uddannelser er næsten to ud af tre studerende i dag kvinder. De såkaldte powerkvinder, dvs. de veluddannede, højtlønnede, arbejdsomme og karrierebevidste kvinder, er ved at overtage magten, og der skrives debatbøger som aldrig før om, hvordan manden skal bevare selvrespekten under nye vilkår – jf. bogen *Manddomsprøven* af Lars Henriksen og Erik Holm, Kristeligt Dagblads forlag 2011.

Udviklingen set i et bibelsk perspektiv

De kristne miljøer, hvor jeg færdes, har indtil videre været meget lavmælte, når de skal vurdere denne udvikling ud fra et bibelsk perspektiv og menneskesyn. Det er da heller ikke uden tøven, at en blød mand som jeg kaster mig ud i det. Men lad mig forsøge at komme med nogle stikord.

Gud skabte mennesket i sit billede som mand og kvinde. Denne ene sætning udtrykker de to køns ligestilling og forskellighed. I praksis er det et korrektiv til en patriarkalsk og mandsdomineret samfundsstruktur såvel som et opgør

med en ligestillingsfilosofi, som idealiserer det kønsneutrale autonome menneske. Når Bibelen konkretiserer kønnenes ligestilling og forskellighed, tildeler den manden et særligt ansvar i ægteskabet og kvinden en særlig tjeneste. I menigheden har både mænd og kvinder vigtige og ligestillede tjenester for fællesskabet, men én tjeneste er forbeholdt mændene, nemlig den offentlige læremæssige forkyndelse for menigheden. I samfunds- og arbejdsliv skal mænd være mænd og kvinder være kvinder og indgå i kønnenes finurlige samspil og evne til at supplere hinanden. Men her er kristne ikke undergivet noget bibelsk påbud eller forbud, og derfor skal vi heller ikke binde hinandens samvittigheder.

Positive udfordringer

- En høj uddannelse, som omsættes til en blomstrende karriere er en del af kulturbefalingen, som vor skaber gav ikke blot Adam, men også Eva og hendes efterkommere.
- Bibelen betoner kønsforskelligheden som et gode. De to køn supplerer hinanden og kan indgå i samspil med hinanden på talrige måder. Det beriger en arbejdsplads og et miljø, hvis der er en kønsmæssig balance.

Faldgruber og farer

Udviklingen gør, at det, som især har været et stort problem for mænd, nu bliver et problem for begge køn:

- Karrierebevidsthed kan udvikle sig til brutal og umenneskelig magtkamp med vindere og tabere. Den bliver ikke mindre umenneskelig af, at kvinder nu for alvor har meldt sig ind i den kamp. Bliver livets mål magt, rigiditet og menneskelig ære, forsømmes det, der er langt vigtigere: Gud, menigheden, familie og venner.
- Fokus på at realisere sig selv gennem arbejdsliv og karriere har gjort Vesteuropa fattig på relationelle værdier. 36 % af alle danskere lever alene. De to vigtigste menneskelige relationer,



ægteskab og forældreskab, er truede arter i det danske samfund. Ansvar på dette hviler på begge køn. Ingen skal forvente, at deres børn ved deres grav hylder far eller mor, fordi de aldrig var hjemme, men levede for karrieren.

Konsekvenser for menigheden

De dele af Folkekirken, som ikke accepterer en tjenstedeling, er efterhånden domineret af kvinder. Generelt er kvinder i overtal i præstestillinger, i menighedsråd og udvalg, blandt kirkepersonale og på kirkebænken. I de dele af

Folkekirken og i de kristne organisationer, hvor man fastholder, at den læremæssige forkyndelse af Guds ord for menigheden er forbeholdt mænd, kan der samtidig være en tendens til at samle alle nådegaver omkring præsten eller bestyrelsen/prædikanterne. Når vi lever i en tid, hvor mange veluddannede og erfarne kvinder stiller deres nådegaver og menneskelige erfaring til rådighed for menigheden, er det vigtigt, at der bliver skabt rum for disse nådegaver og tjenester. Ikke for at takkes tidsånden, men fordi det er bibelsk.

→ | Da jeg var ung, kunne man enten vælge at tro på Gud eller vælge ikke at tro. I dag skal man snakke ret længe med folk, før man tør gætte på, hvad de overhovedet mener med ordet Gud.

BILLEDER AF GUD – FØRSTE DEL

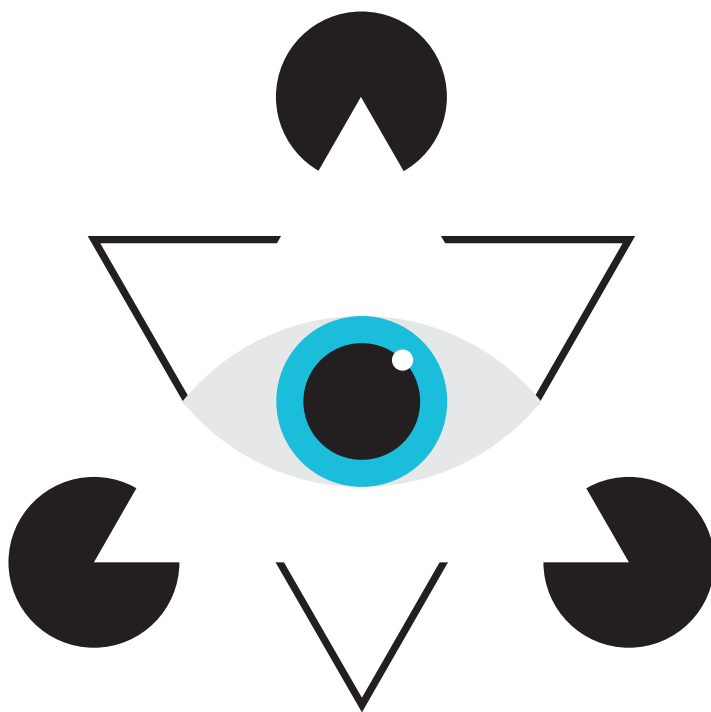


ILLUSTRATION: CHR. RAMBEK OLSEN

Af lektor, cand.theol. Leif Andersen

Når vi taler om Gud, snakker vi så om en personlig magt, en universel sjæl, et symbol på vore livsvilkår, en tydning af relationer og værdier, eller hvad? Man kan godt blive usikker: Er vi i virkeligheden vildt uenige, eller siger vi bare det samme med forskellige ord? Eller siger vi tværtimod noget helt forskelligt med de samme ord? Og er det teologer, man snakker

med, er det helt håbløst.

Hamrende frustrerende - og farligt!

Det er en stor udfordring at forsøge at skaffe klarhed, når vi taler om Gud. Men vi kan ikke bare skyde skylden på teologer, filosoffer eller meningsdannere. Vi kan måske have meget klare meninger om Gud, velbegrundede og velformulerede bekendelser; og ingen kan sætte en finger på vore ord om Gud – og alligevel kan vores tale om Gud blive lige så uklare.

Det har at gøre med det billede, vi hver især tegner af Gud. Selv de jøder, muslimer og kristne, der mener, at man under ingen omstændigheder må male eller tegne et billede af Gud, tegner i praksis et umiskendeligt og malende billede af Gud!

Se med ørerne

Hvis fx folk oplever en forkynder som kold og distanceret, vil det i praksis være umuligt for ham at give mennesker et billede af en varm, elskende og nærværende Gud. Det kan godt være, at hans ord siger alt det gode om Gud; men folk kan hverken høre eller se det.

Der er billeder af Gud, der tegnes med ord. Da Paulus havde aftegnet Jesus Kristus for øjnene af galaterne som den korsfæstede (Gal 3,1), havde han ikke brugt pen og papir; han havde brugt ord. Han havde vist, som Luther sagde det, at man i troen "kan se med ørerne".

Vi repræsenterer Gud

Men det kan alligevel sjældent ske bare med ord. Og dét kan være svært for os ordmennesker at acceptere.

Mennesker afkoder ganske enkelt hele det samlede indtryk, de har af Guds folk, forkyndere, diakoner og sjælesørgere. De aflæser kropssprogets koder, stemmernes klang, evnen til at løse konflikter og til at tilgive, omsorg eller mangel på omsorg – og alle disse afkodninger bruger de til at stykke et billede sammen af den Gud, vi så gerne vil fortælle om. Det er et alarmerende faktum; men det er et faktum: Vi peger ikke blot på Gud. Vi repræsenterer Gud. Det er altså ikke overspændt mundsvejr, når Paulus udbryder: "I skal ligne Gud som hans kære børn og vandre i kærlighed" (Ef 5,1f). Ordret: I skal være Guds imitatorer; I skal imitere Gud...

Det betyder fx, at sjælesorgens første guds-billede – ganske vist ikke dens vigtigste, men alligevel dens første guds-billede! – er sjælesør-

geren selv. Ikke, at mennesker forveksler os med Gud; de ved godt, at det ikke er Gud, der sidder over for dem i sofaen med jeans, briller og sjusket hår. Men de aflæser alligevel i vores ansigt og vores stemme, hvordan den Gud er, vi samtaler om. Og hvis vores ansigt, stemme, krop og hele holdning modsiger det, vores ord siger om Gud, så er det ikke vores ord, de lytter til. Du kan vægre dig og sige, at du ikke har lyst til at repræsentere Gud. Men der er ikke noget valg; det kommer du til.

Det er en af sjælesørgerens mest skræmmende erfaringer: Jeg bliver selv en gudsrepræsentation for det menneske, der sidder over for mig. Selvfølgelig ikke på naiv og proportionel vis, men ikke desto mindre på en kraftfuld, konstruktiv – eller destruktiv! – vis. De guds-billeder, jeg selv har med mig, kan bidrage til heling; eller de kan være med til at knuge og knuse et menneske yderligere. Og mine guds-billeder skinner igen-nem; de lader sig ane. Også selvom jeg måske selv tror, at jeg er objektiv, ortodoks og saglig.

Løsne koblingen

Det er sandt, at en af vore vigtigste opgaver derefter bliver; efterhånden at løsne denne kobling noget! I det lange løb kan folk ikke være tjent med, at de må nøjes med os som imitatorer af Gud. Så bliver det et falsk billede; for vi er syndere som dem, vi vil dele evangeliet med. I det lange løb skal mennesker netop frisættes fra afhængigheden af os. Også for vores egen skyld. Ellers ender vi i missional nedsmeltning; det kan intet menneske honorere.

Men dels vil mennesker uvægerligt begynde dér: i mødet med Guds repræsentanter. Dels vil forpligtelsen til at aftegne Gud altid følge os, også efter at vi er blevet afsløret og afklædt som fejlende syndere. Heller ikke den modne menighed, der har lært at stole på gudsordet mere end på fejlende forkyndere, kan helt se bort fra kvaliteten af de mennesker, der bringer ordet til dem.

DBIPOSTEN

Redaktion

Rektor Børge Haahr Andersen, ansv.
Skr.leder Ellen Lodahl Pedersen, red.
Kontorfuldmgt. Dorte Klein, red.sekr.
Stud.theol. Michael Mørch
Stud.theol. Thomas Søvnald
Stud.theol. Jesper Sundgaard
Stud.theol. Mie Holm-Sørensen

Indlæg sendes til dbi@dbi.edu DBI-
posten sendes gratis til interes-
serede

Design Chr Rahbek Olsen

Tryk TypoGraphic A/S

ISSN 0906-825X



Frederiksborggade 1B 1
1360 København K
Tlf: 33135500 (Hverdage kl. 9-12)
Email: dbi@dbi.edu
www.dbi.edu
Giro 5 21 59 00
Reg. 3205 Konto 0005215900
DBI arbejder med bibelforskning
og teologisk undervisning, hvor
teologistuderende er den primære
målgruppe. Formålet er at fremme
bibeltro forkyndelse, undervisning
og mission i Danmark og udlandet.

Formand Flemming Burgdorf

Rektor Børge Haahr Andersen

Skr.leder Ellen Lodahl Pedersen

Studiekoordin. Elisabeth Jacobsen



LoyaltyPlus+

Kunde- og medarbejdertilfredshed

Måling af tilfredshed og loyalitet samt ledelsesrådgivning til tolkning og anvendelse af resultater.

Kontakt gerne Kim Hjerminde for en uforpligtende drøftelse af muligheder og priser.

LoyaltyPlus
Hovmarksvej 68
DK-2920 Charlottenlund

Tlf.: 40 844 441

www.loyaltyplus.dk



Bestil det nye katalog
eller
se rejseoversigten
på hjemmesiden

**felix
rejser.dk**

fxr@felixrejser.dk - tlf. 75 922 022



Frederiksborg Apotek

Slotsgade 26
3400 Hillerød
Tlf: 4826 5600

www.frederiksborg.netapotek.dk

Apoteket har døgnvagt



aktuel kommentar |

MANUS KIRKESYN

af stud.theol. Michael Agerbo Mørch

Det lidt kontroversielle valg af Manu Sareen som kirkeminister har som ventet kastet en del debat af sig. Jeg har længe fundet det trættende, at løfterne (eller truslerne?) fra Sareens side ikke blev specielt konkrete. Det var svært at se, hvor linjerne ville gå, og hvornår noget ville ske.

Nu er der så sket noget, for Sareen har lovet, at ændringen vil komme i løbet af foråret. Det er altså stressende at vide, at vi har en kirkeminister, der ikke har den store interesse i folkekirken som en kirke, men kun som en kulturpolitisk institution.

Som jeg forstår Manu Sareen, så ser han primært folkekirken som en ideologisk miniature-udgave af det ganske land. Dvs. hvad vi ikke kan acceptere og rumme i kirken, kan vi da slet ikke acceptere og rumme i samfundet. Derfor bliver det så afgørende for Sareens pluralistiske samfunds- og religionsopfattelse, at der er plads til alt i folkekirken, fx homoseksuelle vielser. For er

der ikke plads til dem her, afspejler det en marginalisering i samfundet.

Den tanke og opdeling er kunstig. Både fordi kirken er andet og mere end en kulturpolitisk forhistorisk højborg. Folkekirken er ifølge sit eget grundlag i Bibel og Bekendelse en kristen kirke. Derfor skal den ikke afspejle samfundets udvikling. Den kan – og skal måske – reformeres og moderniseres på en række områder, men som instans må den være det syndige menneskes møde med den hellige og tilgivende Gud. At ville kræve en parallelisering mellem stat og kirke, som Sareen altså argumenterer for, er en misforståelse af forholdet mellem disse, og det tjener hverken samfundet eller kirken.

Lad kirken være kirke, for det er dens egenart at være anderledes (en side af det hellige), og lad staten afspejle samfundets tendenser. Netop derfor er Manu Sareen, og ikke den treenige Gud, valgt som det repræsentative demokratis talsmand, mens den evige Gud er og bliver Herre og autoriteten i Kirken.

månedens citat

En jomfrufødsel kan jeg tro på – men 3 vise mænd?

Ukendt forfatter